

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Aghiosul Calicului

la cei 12 popi români, uniți și neuniți, cari au luat parte la alegerea de ablegat în Dicsö-St.-Martin la 6 Nov. 1884.

Câți-va preoți la St-Martin

În acest an beură vin

Și se făcură de rîs la lume

Vîndînd pre vin a lor națiune.

Mai spune un moșnég potcaș,

Că ei au mîncat papricaș

Alătura cu corturarii,

Cu ciurarii și cărămidarii.

Mai țice un óre-care nene,

Că numiții popi portară pene

Pe cari se potură ceti:

„Éljen Barom Kemény!”

N'am nimic contra, bee, nu vin,

Ci foc și éscă și chiar venin

Și chiar strocșală unguréscă

Nu numai țuca jidovéscă.

Și mânce puzderii cu dinamit
 Cu deputatul lor dintr'un blid
 Nu'mi pasă, ai dracului se fie
 De acum și până-n vecie!

Și porțe-n cap, nu numai pene,
 Ci chiar și córne; âmble a lenc
 Cu urechile dăbălăzate
 Ca câinii, când simțesc bâta pe spate.

Ci mă rog: óre cine le-a ȃis:
 Id est: care drac i-a trimis
 Se se 'mbulzască se iée zlotul
 Dupăce-și deter' dracului votul?

De i-a mânat cineva din apoi
 Precum slugoii mâna pe bol,
 Atunci rușine de mii de ori,
 Că avem astfeliu de păstori!

Rușine că mai avem preoți,
 Cari lacomind la doi-trei zloți
 Se vĕră ca cloțanul la cursă
 Și ling veninul băgat în mursă.

Rușine de poporul care-i primește
 Și ca pre câni, care, nu-i huiduește;
 Rușine pe cine le dă prescura
 Și cu căluș nu le astupă gura!

Ce vor? — nu știu; ce știu? — nu vor;
 Poftim alegeți din limba lor
 Vorbă precisă, cuvĕnt curat
 Cum se poștește dela bărbat!

Drept aia drace, ție-ți închin
 Pe popii români, ce-n St.-Martin
 S'au făcut de rușine la lume,
 Votând străine, dușmane nume!

Ai tēi se fie de acu-ncepēnd
 Până-n vecie; fă-le tu rēnd
 Se capete vin mult și vinars
 Și papricaș de cârlan gras!

Ȋiua și nóptea — étă-ți spun drace —
 Ai tēi fiind, nu le da pace,
 Ci îi hățește și hurțulește
 Se știe că ești din Buda-Pește!

Și când de tine într'adevēr
 Scăpați s'or crede, tu pe Wagner,
 Pe jucuțăul, la ei trimite
 Se-i liciteze ca și pe vite.

Se-i vėd în Blaj în piața mare
 Scoși ca berbecii la licitare,
 Drac se fiu decă pe ei n'ași da
 Până la cea din urmă para!

Da, ca pe vite i-ași cumpēra
 Și-ntr'o calițcă i-ași așeđa
 Și i-ași porta ca pe moimuțe
 Arătându-i lumiei pe părăluțe.

Și-n tótă Ȋiua de patru ori
 Le-ași Ȋice: sūnteți alegători
 Deci votizați, Ȋiceți din gură
 De vreți măncare și beătură!

Apoi i-ași pune tot doi cu doi
 Se tragă la carul plin de gunoi,
 Êr pe Popescu cel dela Feisa
 Cu altă slujbă l'ași încărca:

Vine crăciunul, l'ași face turcă,
 (Că-ci cuvântări multe încurcă),
 Apoi ca turcă eu l'ași porta
 I-ași da din bătă pân' ar juca.

Din jocul lui mândre parale
 Ar curge ca undele la vale
 La mine-n pungă; lui aldămaș
 I-ași da din ele papricaș.

Gluma ca gluma, dar n'ar strica
 Se-i putem cumva coaduna
 Pe toți preoții ce pentru vin
 Au votat ăst-an la St.-Martin.

Apoi se-i punem la murătore,
 Nóptea la lună, ziua la sóre
 Și murați bine ca crastaveții
 Ori ca păstrăvii ori ca bureții,

Se-i dăm mâncare la câți-va câni,
 Ce te latră când nu-ți vęd bastonu-n mâni,
 Și se fim siguri — toți ar turba
 Câți din carnea lor ar gusta.

Și butea gólă când o am vedé
 Se le cântăm aghiosul așa:
 Prăpădiv'ați cu-a vost nume
 Și-ați fi de minune-n lume!

Istoria țiganilor

de A. Boca

(Urmare din Nr. 11).

Învățături pentru popa țiganilor.

Décă Stanciul se hrănește Și-i dă se rumege 'ncet.
 Se scólă sus și vorbește: Apoi, decă-l va mânca,
 Dragul meu, popor curat, Chiar dracului îl poți da!
 Și tu popă luminat Décă totuși ar muri,
 Mulțam că m'ați săturat! Lasă-te de-al lecuî,
 Dar dela voi nu pornesc Ci, pe cort sus l'i sui,
 Pân' vĕ-nvĕț tot ce gândesc Și trei ȃile-l vei ținé,
 Că-i de lipsă la un neam Țr de cumva n'a 'nvié,
 Ce se trage dela Ham. De picioare-l vei lua
 Ascultă dar, Mătrăgună, Rótă îl vei înturna
 Tu popă de viță bună: Ca se vedă lumea tótă
 Țiganul betĕg de-a fi Ca murit mörte curată. —
 Tu de loc se fii aci, Ascultă, despre botez,
 Pregătit bine, popește, Până nu mă depărtez:
 Cu ciocan, pilă și clește. Décă chiar te va chiema
 Cu cleștele-l prinđi de nas, Cineva a'i boteza
 Din ciocan nu dai rĕgaz Vre un parpangel micuț,
 Ci-l tot ciocănești în spate Atunci tu se mergi descuț
 Se s'audă de departe, Se iei pruncul de picior
 Cu pila mi-l netedești Se dai de trei ori ocol
 Și din gură croncănești: P'ângă cort — ȃicĕnd mereu:
 Scólă-te hólă spurcată Nu te rabde D-ȃeu!
 Bată-te, dracul, te bată! Apoi pe cort îl vei pune
 De-i vedé că nu se scólă, Și numele lui vei spune. —
 Unge-l pe la ochi cu zmolă Când vrun țigan ar veni
 Și ié tăbac și paprică Spre a se căsători,
 Și-l afumă fără frică, Atunci popa va chiema
 Rade hirean cu oțet Mirésa-n aintea sa,

Cu mire și cu mirésă
 Va lăsa bordeiu și mėsă
 Și pe un deal s'a urca
 Unde îi vor mai urma
 Trei țigani ca mărturii,
 C'asa-i dat la cununii.
 Dēcă-n dél se vor urca
 Îndată pe loc vor sta
 Din lege-i va întreba
 Se vedă, că știu ori ba?
 De-or ști mirii legea bine
 Cólea p̄cum se cuvine,
 Atunci bine; dēcă nu,
 Légă-i cu funea și-i du
 Tocma-n vêrf, dar legați tare
 Se nu facă vr'o mișcare,
 Ci se-i dee-n fuga mare
 Durra! drace până-n vale!
 În vale-i vor deslega
 Ér popa le va cânta:
 »Sfinților pițigoi
 Păziți pe acești cioroi
 Ce pășesc ađi amêndoi
 La fóme și la nevoi«.

Apoi în mol i-a băga
 Și așa îi va jura:
 Eu vestitul Ciucuran
 Mě cunun într'acest an
 Cu Borișca din rěstócă,
 Fată mândră sārăntócă,
 Și 'nțeléptă, dómne, foc,
 Înghéță apa pe loc

Și-i harnică, muncitóre,
 Dórmă trei đile-n picióre;
 Noi dar ađi ne cununăm
 Și credință ne jurăm,
 Că vom trăi la olaltă
 De pildă la multă glótă.
 Unul altuia credința
 Vom ținea, cum ține mâța
 Cătră câne, ori cățel,
 Cătră mândrul șorecel,
 Ori cătră vr'o păsărea
 Care-n ghiare-i va întra.

Buni vom fi noi fie-care,
 Unu-n deal și altu-n vale
 Suduind cu larmă mare,
 Fără lemne, amêndoi,
 Pecat se ne batem noi.

Fóme și frig se rabdăm
 Amêndoi zdrențoși se-mblăm,
 Nespălați, necurățiți
 Și de Români cărațiți.

Și amara sărăcie
 Moștenire se ne fie
 Până-n lume vom trăi
 Se ne putem necăji.

După ce se vor jura
 Afară-i va chiema
 Și va dice cătră ei:
 »Crr! cioroi, iubiții miei,
 Ați luat încununare,
 Acum vedeți lumea mare

O âmblați, o moșteniți
 Răbdați fόμε, vѐ trudiți
 Și âmblați din sat în sat
 Și trăiți cu căpătat,
 Vѐ-nvęțați a cere bine
 Se n'am după voi rușine!

La țigani de despărțire,
 Legea n'are neci-o știre,
 Dar tăceți, vѐ spun mereu,
 Cine-s eu și ce fac eu:
 Din mila lui Dđeu
 Bătrân Stanciul Paraleu
 Țigănescul Archireu,
 Fac dogme neamului meu,
 Deci se știți că-n ceriuri este
 Un dadă ce stăpânește
 Tóte halea, cu tărie,
 Acela și de noi știe.

Dară cum s'a întemplat
 De-așa negri ne-a lăsat

Stanciul își ie rămas bun.

Dragul meu, poporul meu,
 Prăpădite-ar Dđeu,
 Eu mă duc, voi rămâneți,
 Dar, rogu-vѐ, nu plângeți,
 Că las pe dada cu voi
 Aibă strocșeli și nevoi!
 Tot cu dada dinpreună
 Las pe popa Mătrăgună
 La olaltă isprăviți
 Cât petrile se trăiți,
 Mulți prin Gherla se periți,

Încă nu l'am întrebat.
 Dar, după mea socotelă,
 Făr de neci o îndoelă
 Cred că Ham s'a înnegrit
 Când el a păcătuit,
 Când Noe, dada bătrân
 Dormia jos, sătul de vin,
 Fără haine, desbrăcat,
 Cum noi ne-am îndătinat.
 Décă Ham negru a fost,
 Póte ști și cel mai prost,
 Că urmaș-a-i familie
 Négră trebue se fie.

Ací Stanciul a tușit,
 Apoi pipa și-a scobit,
 Er țiganii au strigat:
 Dómnne, bine-a cuvântat!
 Vivat, vivat, se trăescă,
 Lumea-ntrégă se-l urască!

Se aveți în lume parte
 De bulendre sfârticate
 S'aveți parte și de fόμε,
 De pe bozi se mâncați póme,
 Se fiți toți în bună stare
 Dér se n'aveți de mâncare,
 Se fiți bătuti și căsniți
 Pe vecie cărați.
 În urmă: un bun rămas,
 Apoi dracului vѐ las!

Toastul Dadei la plecarea Stanciului.

Atunci Stanciul s'a sculat,	Mergi, Stanciule, sănătos,
Căldarea-n băț a luat,	Se te ved cu ochiul scos,
Și la cale a plecat,	Când voiu vedé céfa mea
Ér dada a cuvântat:	Se te ved și mi vedé.

Spovada țiganilor.

Stănciu-ndată ce plecă,	Cinstit'ai pe tatăl tēu?
Popa dinții-și descleștă	Tótă ziua c'un măcău!
Și la țigani cuvântă:	Dar pe dulce mamă-ta?
Dragul meu, norod iubit,	Până când se văieta!
Într'o cărciumă am auđit	Mult ai păcătít țigane!
Că ȃeu vremea a venit	Ce'ți pasă, popă Costane!
Vremea cea de pocăit;	Acum ți-oi da canon mare,
Deci haidați la spovedit,	Numa-mi dă și de mâncare!
Că chiar mâne-s paștile	Vei posti două-trei zile,
Bate-v'ar Prasnicele!	Ca se capeți mântuire.
Dada, ca cel mai cu minte,	Voi posti ș'o septămână
Merge trei pași înainte	Cu pită și cu slănină.
Cătră sfințitul părinte	Știi ȃice vr'o rugăciune?
Și ȃice: eu o se-ncep,	Știu fura mere și prune!
Că par că mă cam pricep.	Ce-ai mai păcătít țigane?
Popa-ntrebă frumușel,	Ghici și tu popă Costane!
Dada ȃice după el:	Furat'ai a altuia?
Când te-ai spovedit, țigane?	Ba și dela dta!
Când aveau și caii córne.	Al dracului ești țigane!
La biserică când ai fost?	Amândoi, popă Costane!
Când aveam popă de-a nost.	Apoi popa se porni
Câte posturi într'un an?	Paștile a présfinți
Două pipe de duhan!	Și la țigani le-mpărți;
Câte zile-n septămână?	Însă care cum gusta
Două pite albe-n mână	Numai din gură căsca,
Și un dărab de slănină.	Din picioare scăpăra,

Din nas tot fum arunca
 Și din ochi scânteii țipa,
 Frigurile-l scutura,
 Cât p'aci dracu-l lua.
 Țără dada cuvânta,
 După ce lucrul vedea:
 Măi părinte, mai mereu,
 Te rogăm pe Dumnezeu,
 Dă la cei mici puținele,
 Că le sar ochii de ele!
 Însă popa n'asculta,
 Ci puradăilor da
 Cam după cum pricepea,
 Că nime nu-i porunceă.
 Dar vai! care cum gusta,
 La pământ se restorna,
 Din picioră scăpăra
 Și mai mult nu se scula,
 Fără trântit rămânea,
 Cu ochii țintți în grindă
 Și cu dinții-n mămligă.
 Pe țigani, pe toți, atunci
 I-au lovit jele de prunci,
 Vasul din mână-i smăceau
 Și-n cap la popa-l izbiau
 Și din gură-l alduiau:
 Măncă-ți, popo, paștile
 Bată-te Rusalile!
 Decât d'astea se măncăm
 Mai bine raiul lăsăm;

Paști nouă nu ne mai da
 Nici nu ne cumineca.
 Țăr popa s'a mâniaț
 Și pe ei i-a blăstemat:

Tu țigan se fi hulit
 Și de lume părăsit,
 Cât vei îmbla tu prin țără:
 Se-ți auți numai ocară,
 Se trăiescă țiganul
 Cât i-a bate ciocanul,
 Cât va dice cióra garr,
 Cât va sta stăncuța-n parr,
 Se n'ai sat de legea ta
 Nici popă din vița ta,
 Se âmbli din țără-n țără
 Se mânânci paști cu ocară!
 C'am vrut se te scot la bine
 Dar mă făcuși de rușine!

Sórele lucia

Crucea se topia
 Țăr țigani mâniați
 Și de fôme leșinați
 Biserica ș'o mâncau,
 Pân lă urechi se ungeau,
 Mâncau până mai crepau
 Și de-atuncea pân'acum
 N'au biserică neci cum
 Și îmblă din țără-n țără
 Și mânca paști cu ocară.

Urzică Scandalografescu.

„Inter duos litigantes tertius gaudet”, sau pe românește: Maghiarii se certyă cu Românii, și Ovreei-i rad pe amândoi fără săpun!

Adevărul acestei sentințe se confirmă prin manevrele biuroului de pressă din Budapesta, care, cu intențiunea învederată d'a prinde pești în apă tulbure, face extrase false din ȕiarele românești, și irită elementul maghiar asupra celui român.

Pressa română a început a constata această falsificare a opiniunei publice. Pressa maghiară, de dragul izvórálor de arme binevenite, face capital din falsificarea opiniunei publice contra Románilor. Ambele presse nu vęd însă cine șede în biuroul de pressă din Budapesta.

În acest biouro, ca în tóte biurourile promițetóre de chiripiruri din întregă Ungaria, șed Ovreei pe scaonul decidytoriu. Ba întregă Ungaria e pentru fii lui Avram, Jacob și Isac, un biouro de exploatare.

Ca și în Viena și Berlin, așa și-n capitala Ungariei, pressa, a șesa putere europeană, e în mâna Ovreilor, dărnicăirea-n lume, nu se exploatează prin pressă, cu atâta obrăznicie, atât statul, cât și privații, în interesul Ovreismului, ca-n Ungaria. De aceea ori-ce om nelovit cu leuca, nu poate înțelege în enunțarea ministrușefului Tisza dela Oradea-Mare: „Există o agitațiune în contra bunei înțelegeri dintre diferitele rase“ pe altcineva, decât pe Ovrei!

Durere, ministrușeful Tisza n'a înțeles așa enunțarea sa. Neci cu amerințarea de mărginire a pressei, n'a înțeles pressa cea coruptă a Ovreilor din Budapesta. Nu, pentru-că în acest cas, adaosul cuvântării sale dela Oradea-Mare: „Statul ungar e destul de tare spre a învinge toate agitațiunile“ n'ar mai avea neci un sens, și-ar sâmbena simplu cu: „Laudă-te gură, că iată pumnul!“

Ministrușeful Tisza, cu presumpțiunea sa omnipotentă, poate sdruncina naționalitățile, din Ungaria, dărnicăiriile ovreiești nu le mai poate învinge. Adevărat omnipotenți sânt ași Ovrei în Ungaria, nu Tisza.

E rușine pentru Maghiari, rușine pentru naționalități, rușine cumulativă pentru 14 milioane de creștini din Ungaria, că se stăpânesc de o jumătate milion de Ovrei, dăr e faptă.

Ovrei fac ași în Ungaria opiniunea publică, ei fac politică, ei au în mâna lor destinul asupra tuturor valorilor. Dacă vreau Ovrei ași, mâne toate hârțile de valoare, cu întregă renta de aur a Ungariei, o pelc de iepure nu's vrednice.

În Ungaria mulg Ovrei vacile, ei tund oile, ei smulg penele găștelor și le mână ficatul, ei încasază prin diverse manevre banii pentru fructele, pe care le-au sâmbenat alții etc.

Ovrei sânt însă buni patrioți, pentru-că-i poți sudui, îi poți pâlmi, îi poți scuipa, îi poți trânti p'o ușă afară

din casă, și pe cealaltă ușă ér 'ți întră. Eștia sânt ómenii lui Tisza!

Ovreeii sânt buni patrioți — așa crede domnul Tisza și consorți, pentru-că se maghiarisează cu predilecțiune și-i strigă cu entusiasm: „Élyen!”

Mii 'mi vine se asemăn pe bunii patrioți, cu lupii, cari, îmbrăcați în pele de óie, au ajuns baci la turma Ungariei, ș'o pasc pe câmpii pline de gălbéză. De aceea mă tem se n'aud pe Tisza, ca mâne, strigând: „Sănătate-n târlă, că oile au murit de gălbéză!”

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Tu'ți tot bați joc de constituțiunea noastră bisericăscă, sóțe, dér noi, cu'nctul, tot facem trébă cu ea.

Vei fi audît de conclusele sinodului protopopesc dela Agnita, ba pôte ai și cctit cerculariul consistorial pentru alegerea definitivă a protopopului în tractul Nocrich-Cincumare!

Pupăză: Slavă Domnului, că constituțiunea vóstră a ajuns și pe la spatele lui Dumneșeu. Scaonul protopopesc Nocrich-Cincumare, așa și așa a fost, de cându-i lumea, o vacă, la care toți proștii s'au bucurat după rangul de vițâl! Ei ș'acum cine-o se ajungă vițâl definitiv la țîța vacii?

Colac: De, cine altul, decât Maior. Noi sîntem conservativi în aplicarea constituțiunei. Maior și are meritele sale, a administrat atâta ani tractul Nocrich-Cincumare. Ș'apoi noi, de astădată, prin noua alegere voim numai se ne valorăm constituțiunea, se eșim din provisoriu.

Pupăză: Cu alte cuvinte, Maior, în provisoriu, s'a dedat la țîța vacii, ș'acum, când vine vorba la definitiv, o se'l lăsați la administrațiune, până vaca și va perde laptele!

Frumósă constituțiune! Ba eu sóte — se'ți spun drept, cum dice nenea Gligor — când ași avea vot decisiv în constituțiunea vóstră, nunumai ași înțarca pe Maior dela vaca tractuală, dér i-ași lega o curea cu cuie preste nas, ca se nu mai pótă suge neci dela vaca parochiei din Nocrich, pentru-că parochie mai miserabil administrată, ca aceea, în care Maior e paroch, nu affi în archidieceasa lăcustelor. Parochia din Nocrich e mai mîncată de Maior decât Alba, cu care s'a brăzdat Oltul, de ham!

Colac: Știu bine sóte, dér Maior a făcut mult pentru cei-ce șed lângă capul, de unde se împute constituțiunea nóstră. El a dat representața tractului Nocrich-Cincumare, în sinóde și congresse, ginerilor sei de zestre. Ginerii sei, ce e drept, în sinóde și congresse, n'au îngrășat curechiul, dér, ști tu, mai bine un țîntariu în varză decât carne deloc. Ș'apoi mai ști tu și proverbiul: O mână spală pe ceealaltă,

și amândouă mănjesc obrazul! Ómeni sântem cu toții. La parochia vóstră din Veza încă au concurs vro 40 de indiviđi distinși, și s'a pus unul, care'n Blaj n'a fost capace se adepde galítele dela curtea metropolitană!

Pupăză: Mâncața-i aseménarea cu bureți vineți sóte! Tu te-ai deochiat la crieri! Noi trăim în absolutism, voi în constituțiune, și tu identifici consecințele administrative. Unde ai învățat tu logica? Logica ta-i din grajdiul crierilor lui Grama!

Colac: Bine, logică d'a lui Dr. Grama se fie, cel puțin am și eu o însușire unită! Dér eu ași dori bucuros se știu, pentru ceți perđi tu cumpétul, și totdeuna, când eu mă provoc la favorurile constituțiunei nóstre bisericești, tu învolvi din ochi, ca bibolul de ríza roșie?

Pupăză: Slăbește-mă cu favorurile constituțiunei vóstre! Mă, voi, cu constituțiunea vóstră, ca mâne o se muriți, ca calul țiganului cu otava-n gură, de fóme!

Colac: Dór chiar din cauza, pentru-că voué vă lasă gura apa după coliva nóstră?!

Pupăză: Lasă-i lui Tisza gura apă după coliva constituțiunei vóstre, nu nóué. De pe noi poteți trăi-n constituțiune până veți prăsi căpíte de iască la nas, ca fagii antedeluviani; dér voi însuși o se vă mâncați constituțiunea, ca țiganii biserica!

Colac: Pentru-că estan nu se ține congressul național bisericesc?

Pupăză? Da, da, pentru-că estan nu se ține congressul, la anul nu vi se va concede ținerea lui, și pentru că voi sânteți niște târfóde constituționale.

Colac: Estan nu-i cu potință sóte! Nu-i nimica pre-gătit. Neci conclusele congressului din 1881 nu s'au exp-dat încă!

Pupăză: „Hic canis sepultus“ sau pe românește: „Aici s'a înecat cânele cu cârnațul!“ Dér atunci en spune'mi tu, ce a lucrat metropolitul vostru în decurs de 3 ani pentru leafa de 36000 fl. și 16000 fl. din fondul de dispozițiuni, laolaltă pentru 52000 fl., decât nimica nui gata pentru noul congress bisericesc, și decât conclusele vechiului congress nu s'au expedit încă? V'a făcut metropoliți mici — ha?

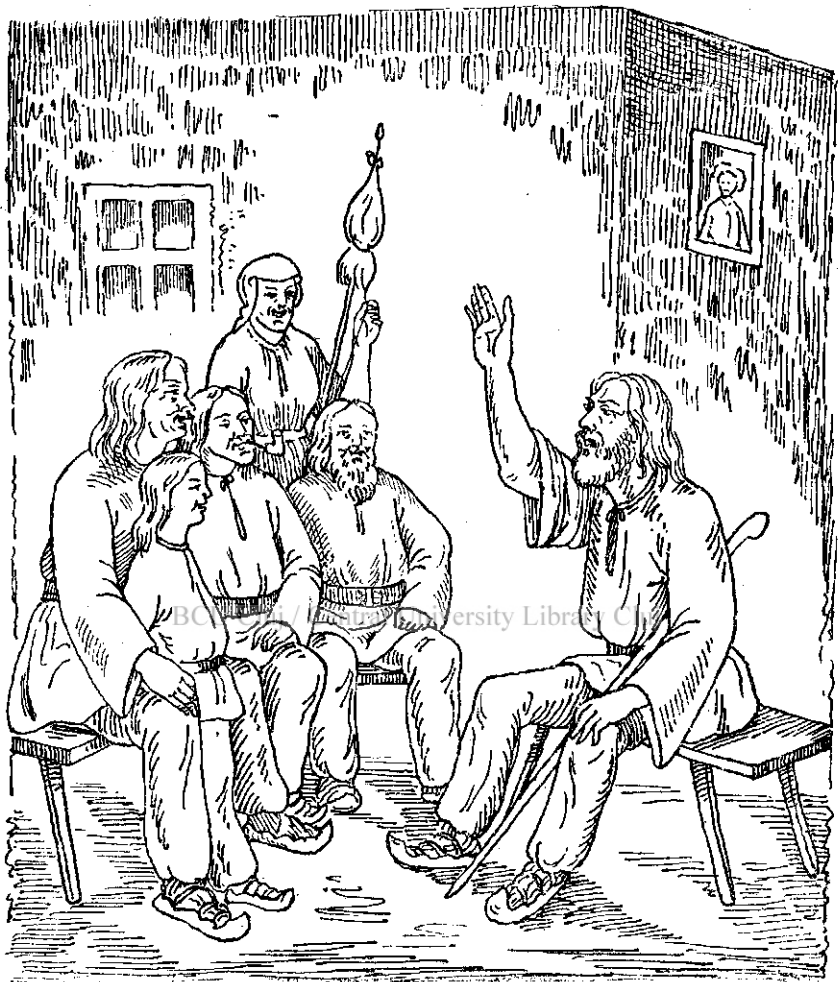
Colac: Nu-i așa sôte, metropolitul nostru e bolnav, asta ai potut'o ceti și-n Gazeta Transilvaniei!

Pupăză: Ce? Metropolitul vostru e bolnav? Voi sânteți bolnavi cu tot congressul vostru, dela Babeș până la Zacharie et consorti congressuali!

Eu în locul lui Babeș ași fi convocat pe ziua de 11 Novembre pe toți membrii congressuali la Sibiiu, ași fi încredințat conducerea presidiului unui barbir, și până barbirul și-ar fi făcut treaba, eu, cu ceilalți membrii congressuali în corpore, ași fi aruncat tôte scutecile din reședința metropolitană în uliță!

Colac: Tu ȓici una!

Stan Pătitul.

Popa Antonie din Gioagiul de sus, un veteran cu mai multe merite în cultura amorului, decât peri în barbă și păcate în spate, nu demult a plecat cu căruța la târgul din Teuș. Ce trebă a avut popa Antonie la târgul din Teuș, asta nu se știe cu positivitate. Omenii, cel puțin, cari l-au vețut plecând la drum, au dat cu socotéla, că popa duce, sau are se aducă óre-care povară, pentru-că, până-ce în alte călătorii d'ale sale, la căruța se observa

unicul cal ce-l posedea, de astădată era și popa. Va se țică popa mergea prelângă cal.

Cât a mers popa pe jos, cât nu, încă nu se știe. Atâta e însă sigur, că dela ôre-care loc, calul popii d'odată se pomenește că-s doi în căruță.

Unul din acești doi era sigur popa. Cine a fost al doilea încă nu se știe. Preotésa popii încă n'a fost, pentru că pe asta o cunoște și calul.

Calul popii-și vede de drum, popa cine știe de ce, și toți trei ajung sănătoși la Teuș. Aici popa-și isprăvește tréba, pe cal ér il ajunge sôrtea se tragă-n ham, și hai cătră casă.

Ajungând acasă, preotésa ese popii înainte, calul se desprinde din ham, căruța se despachetéză, dér ce se vede: În șirigla căruții se află un copil.

Preotésa întrebă pe popa: Al cui e copilul? Popa nu vré sau nu știé se dé rêspons. Copilul, mic fiind, nu putea grăi.

Vestea, că popa Antonie a adus din târgul dela Teuș un copil în șirigla căruței la Gioagiul de sus, s'a lățit în sat și jur, dér nime nu se află, care se țică, că copilul e al sêu. Chiar și Lelea Sava, care tot p'atunci și-a fost perdut un copil, văđënd copilul adus de popa Antonie dela târgul Teușului, a đis, că acela nu'i al ei.

D'atunci, între ómenii din Teuș și jur a rămas proverbiul: „Popa Antonie a adus preotesei puiul târgului din Teuș!“

Cocóna Gurădulce.

Câț!

Ce păcat, că cocóna Sfecla n'a trăit pe timpul vechilor Greci, pentru-că atunci chronica, pre lângă cei 7 înțelepți, sigur ar mai număra ș'o înțeleptă. Atâta înțelepciune, câtă la cocóna Sfecla, nu afli la toți locuitorii din institutetele pentru alienați ale Europei!

Alaltăieri, pe neașteptate, mă pomenesc cu cocóna Sfecla țop în odaie. — Bună ziua cocónă Gurădulce!

— Bună se'ți fie inima, cocónă Sfeclo!

— Ai auđit, că expozițiunea damelor române din Sibiiu s'a deschis?

— Ce expozițiune fă, noi n'avem încă socotéla dela expozițiunea națională din 1881, ș'acum altă expozițiune?

— Ei și ști d-ta de ce folos sânt mâțele?

— De, ca se pustiască șórecii!

— Și pentru ce's șórecii?

— Pentru-ca mâțele se aibă ce mânca!

— Atunci vei ști și aceea, că expozițiunea damelor române din Sibiiu, care intențiunează cultivarea sexului frumos, și-a greșit scopul. Pentru-ce se ne mai cheltuim noi cu creșterea și cultivarea fetelor nóstre, până când tinerii de ađi s'au dedat a călători drumul vieții lor fără calabalic — adio!

Cu vorbele estea, cocóna Sfecla a închis ușa după sine, și pe mine m'a lăsat cu: Expozițiune, mâță, șóreci, calabalic! — Poftim acum a înțelege, ce a căutat cocóna Sfecla la mine?! Cluj University Library Cluj

Servițiul telegrafic.

Agenția Calicului.

Sânt-Miclăușul-Mare, 30 Novembre. Protopopul nostru Vicențiu Grozescu, nu de mult, și-a procurat dela un boieriu din România o cățea tunsă, pentru casă. Cățéua, soiu exportat dela Seghedin în România, de unde s'a înportat la Sânt-Miclăușul-Mare, aude pe numele „Tida“ și posedă nunumai o dresură superióră, dér și rari facultăți intelectuale. Așa cățéua Tida se pare a ști, că protopopul Grozescu e celibe, și de aceea se pórtă, ca când ea ar fi protopopésă. Nu-i parochian în tractul Sânt-Miclăușul-Mare, pe care, venind cu mâna gólă la reședința protopopésă, cățéua Tida, decă nu l'a mușcat, se nu'l fi lătrat

cel puțin, așa încât totă lumea duce groza de Tida protopopului Grozescu.

Cu toate acestea, nime n'are nimica contra, că protopopul Grozescu, ca celibe, 'și ține batăr o cățea la casă. Fiind însă cățeaua, ca bucătarii boierilor vechi din România, tunsă, lumea rea numește pe Tida: Directricea fabricii de nutrijimente dela reședința protopopescă gr. cat. din Sânt-Miclăușul-Mare, sau pe scurt „bucătăresă“.

* * *

Vascău, 30 Novembre. Sala Vasiliu, pedagoguman de profesiune, și, de statură, un scobitoriu de dinți înbrăcat negru și cu cilindru-n cap, a reușit a fi ales de dascăl în Vascău, întocma cum a reușit țiganul a trece nóptea preste puntea rîului, cu slănină furată-n spate.

Știind țiganul, că, decă D-zeu nu fulgeră, el nóptea, nezărind puntea, nu pôte trece rîul, și păgubașul îl prinde cu slănină cu tot, se rogă lui Dnețeu strigând: „Scapără Dómne scapără, că decă trec rîul, 'ți dau și ții slănină!“

Așa și Sala Vasiliu, știind, că, fără influința unui locuitoriu d'aici, nu pupă dăscălia, a conceput următorul plan strategic. El a aflat, că bărbatul de influință din Vascău are o fétă de măritat. A luat pe judele cercual din Vascău, ca bărbat de încredere, și ca se-i folosescă autoritatea acestuia în deșert, cu sine, s'a dus la bărbatul de influință, și rogându'l pentru sprijinul său la alegerea de învățătoriu, ca se fie mai sigur, i-a pețit și féta. Urmarea naturală a fost, că Sala Vasiliu s'a ales de învățătoriu în Vascău, dér țiganul, după-ce a trecut preste puntea rîului, ajungênd pe uscat, a strigat: „Scapără Dómne, ori nu mai scăpăra, că slănină nu-i mânca!“

Așa a ajuns Sala Vasiliu dascăl în Vascău!

Norocul lui însă, că înainte de alegere n'a cântat în biserică. De cânta, nime nu'l alegea, pentru-că melodia vocii lui sémână cu a caprei, care sărind preste gardul unei grădini cu curechiu, s'a spânzurat într'o viță de himeiu. Când Sala Vasiliu cântă în biserică, toți sfinții caută prin tóte pozonarele după bumbac, ca se'si astupe urechile.

Destul, Sala Vasiliu e dascăl în Vascău. El însuși a publicat prin diare fericirea comunei Vascău d'a posede un atare dascăl, și-a uitat însă a adaoge: Că morala alegerii sale de învățatoriu în Vascău e fica legitimă a nemoralității!

* * *

Vîrful Grópei, 30 Novembre. Comitetul expozițiunii naționale române din 1881 dela Sibiu, de mai multe dîle, lucră, cu multă energie, la compunerea socotelilor sale, despre întratele și eșitele expozițiunii naționale. Se dă cu părerea, că după publicarea acelor socoteli, încrederea generală, de care comitetul se bucură în opiniunea publică, de bucurie 'și va eși cu pěrul prin căciulă.

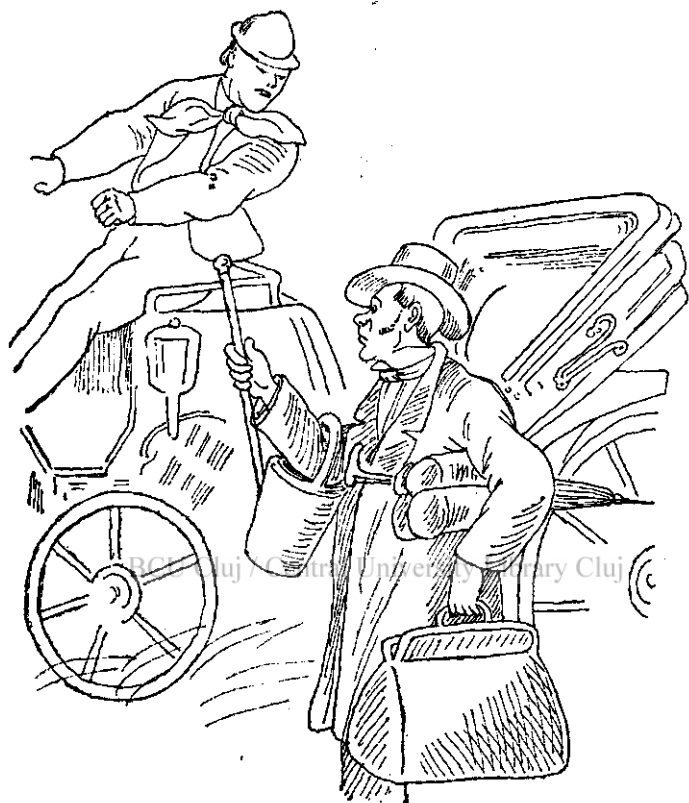
Dragostea cătră pensionat.

Tata: Fi tu cu minte dragul tatii, și hai ér la pensionat! Domnul director mi-a făgăduit, că nu'ți mai dă numai borș și fasole de mănăcare, ci-n tóte ȃilele capeți friptură de vacă, friptură de puiu cu sălată, cărnați, prăjituri, plăcinte cu carne și cu brânză, ce vrei tu — așa mi-a făgăduit domnul director!

Băiatul: Nu, nu, nu!

Economic.

Călătoriul: He, birjariule!

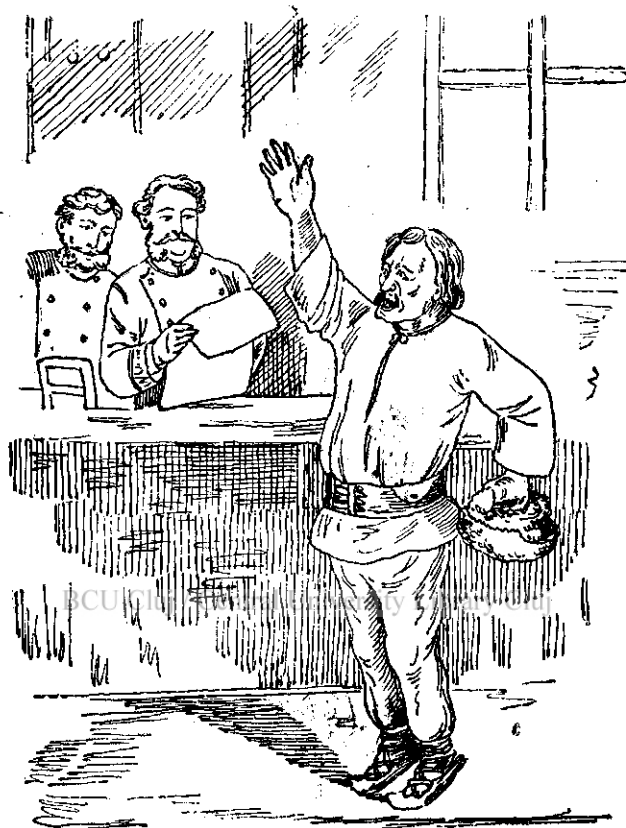
Birjariul: Poftește domnule!

Călătoriul: Cătu'mi ceri până la gară?

Birjariul: Doi franci!

Călătoriul: Dute cu Dumnezeu! — Eu am voit numai se știu cât profitez, decât merg pe jos!

Inaintea judecării.

Județul: Judecătoria te-a aflat nevinovat, poți merge!

Înculpatul: Eu recurez!

Județul: Dta ești scăpat liber, n'ai lipsă de recurs!

Înculpatul: Eu recurez, pentru-că vreau, ca cea mai înaltă judecătorie se vedă, că eu am drept.